

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΑΝΔΡΕΑΣ ΙΩ. ΖΩΝΤΟΣ

Ἔτος Α'

Ζακύνθος Ἀπρίλιος 1925

Τεύχος 2ον

Τιμᾶται Δραχ. 2,50

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

«Χριστὸς Ἀνέστη» Ἐνός. — «Στὸ θάνατό της» Σ. Μινιώτου. — «Ὁ περασμένος χρόνος» Μελαγχολικοῦ. — «Οἱ δύο πόνοι» Α. Σαλούτση. — «Σήμερον κρεμάται ἐπὶ ξύλου» Α. Ἀνατολίτου. — «Στοῦ Σταυροῦ τὲς ἀκτίνες» Δ. Θερειανοῦ. — «Ἡ Ἐπτάνησος κατὰ τοὺς παρελθόντας αἰῶνας» Σ. Δε-Βιάζη. — «Ὁ Παπποῦς» Γ. Πράτσινα. — «Ἐκ τῶν τοῦ Πετράρχου» Κάποιου. — «Ἡ ἐλευθερία τοῦ τύπου» Δ. Θ. Σωμερίτη. — «Τὰ σήμαντρα» Μ. Ἀνατολίτη. — «Μερικὲς Ἀλήθειαι» Α. Ι. Ζώντου. — «Σημειώματα περὶ Φωσκόλου» Δ. Ζώη. — «Ἦθελα» «Συνάντησις» Π. Δ. Ἀβούρη. — «Βρωμιάρης» Σ. Κανᾶ. — κτλ.

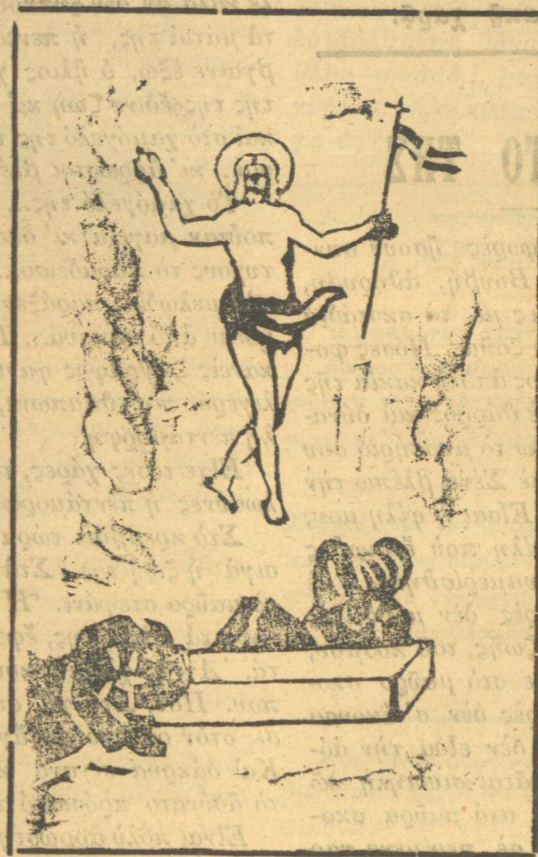

ΗΩΣ
 ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
 Έτος 1ον—Τεύχος 2ον
 Ζάκυνθος Ἀπρίλιος 1925

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Χριστός ανέστη μέλπονσιν μυριάδες χει-
 λέων τῶν δύο ἡμισφαιρίων τῆς γῆς, ἀνατρε-
 χόντων εἰς τοὺς εἴκοσι περωτοὺς αἰῶνας τοῦ
 τοῦ θεῖου γεγονότος συνε-
 τελέσθη. Ἡ φύσις ὡς
 διαισθανομένη τὴν χα-
 ρὰν ἐξυπᾶ θαλερά, ἀν-
 θεφόρος ἐκ τῆς νύκτες
 τοῦ γηραιῶ χειμῶνος,
 καὶ ἡ πνοή τῆς πρωί-
 νῆς αὔρας ἢ ἀνιηχοῦσα
 εἰς τὴν χαρμόσυνον φω-
 νὴν τῆς ἀναστάσεως, ὁ-
 μοιάζει ὡς σταλεῖσα ἐκ
 τοῦ οὐρανοῦ Ἄνακτος
 ἵνα κηρύξῃ εἰς τὴν γῆν
 τὸ ἄγγελμα τῆς κυρι-
 ἀρχου θελήσεως. Ὁ
 Ρωμαῖος Πιλάτος ὁ προ-
 βάλων, ὠχρὸς ὡς ὁ θά-
 νατος, τὴν κεφαλὴν ἐ-
 στεμμένην ἔχει μὲ τὸν
 σιδηροῦν κλοιὸν τῆς
 καταδίκης. Ἡ σπάδη
 τῆς δικαιοσύνης ἢ ἐκ-
 φρηγοῦσα τῶν ἀτόλμων
 χειρῶν του ὑφοῦται ὑ-
 πὲρ τὸν τράχηλον αὐ-
 τοῦ καὶ τῶν μυσαρῶν
 δημίων του. Τὸ αἷμα

λου ὄχλου τοῦ διψῶντος τὸ θεῖον ἐκεῖνο
 νέκταρ τοῦ ὡς ρυᾶς διαφανῆς τῆς εἰρήνης
 εἰς τὰς φλέβας τοῦ Μεσσοῦ ἔρρεν. Ἡ Ρωμαϊ-

κή σπάδη ἢ βαρεῖα καὶ
 ἀνίκητος τῶν αἰῶνων
 ἐκείνων διατητήριακαμ-
 φθεῖσα ὑπὸ τὸ βάρος
 τῶν χρόνων ἐτάφη εἰς
 τὴν σιγηλὴν τοῦ ἀδα-
 μάστου χρόνου σκωρίαν.

Οἱ Ἡρώδαι καὶ ἡ ὑ-
 περήφανος αἴγλη των
 εἰς τὴν λήθην ἐτάφη-
 σαν, καὶ ἡ περιώνυμος
 πόλις ἢ τοὺς αἰμοβα-
 φεῖς καὶ ἀδίκους θρό-
 νους τῶν βασιλέων ἐ-
 κείνων στεγάσσα, ρί-
 ψασα τὴν πορφύραν, τὰ
 διαδήματα, καὶ τὴν ἀ-
 νείσχυτον τιάραν τοῦ
 φαρισαϊσμοῦ ἐνεδύθη
 τὴν ταπεινὴν χλαμύδα
 τοῦ μάρτυρος προβάλ-
 λουσα ὡς ἡ ἀθάνατος
 ἱερὰ πόλις τῶν αἰῶνων.

Ἱερουσαλήμ, Ἱερου-
 σαλήμ ἢ ἀποκτείνου-
 σα τοὺς προφήτας καὶ
 ἢ μισοβολουσα τοὺς

τοῦ θανατοῦργοῦ μάρτυρος ραίνει ὡς πυ-
 ρίνη βροχὴ πίπτονσα ἐκ τῆς οὐρανιας δι-
 καιοσύνης τὰς κεφαλὰς τοῦ σκληροτραχί-

ἀπεσταλμένους πρὸς αὐτὴν, ἰδοὺ ἀπέβαλες
 τῶν μυσαρῶν κυρίων σου τὸ ρῦπος καὶ πλυν-
 θεῖσα εἰς τὰ νάματα τοῦ ἄγνου ἐκείνου αἵμα-

τος, ἔγεινες χώρα προσκνημάτωνοίς ἦν θά κώπτονται αἰωνίως ὄλαι αἱ ἐστεμμένοι κεφαλαί τῶν ἀνάκτων τῆς γῆς διὰ τὰ ζητήσωσιν εἰς Σὲ τὸ ἔλεος καὶ τὴν εὐσπλαγχνίαν τοῦ οὐρανό σου μάργυρος.

Καὶ ὅταν ὁ πανδαμάτωρ χρόνος θερίσῃ τῆς οἰκουμένης τὴν ὑπαρξίν, διὰ τὸ οὐράνιον ἐκεῖνο σάλπισμα θὰ ἐξυπνήσῃ τὸν λήθαργον καὶ τὴν σιγήν τῶν κοιμωμένων αἰώνων. Σὺ μόνη θὰ εἶσαι ἡ θεία, ἡ πλήρης φωτὸς ποῦ τὰ ἱκετευτικά βλέμματα θὰ στραφῶσιν ἵνα ἀντλήσωσιν τὰς ἀχτίδας τοῦ ἐκ τοῦ πυκνοῦ ζόφου τῆς ἀβύσου. Εἰς

‘**Η «ΗΩΣ»** εὐχεται εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς αὐτῆς ἀναγνώστας, νὰ διέλθωσιν τὰς ἀγίας ἡμέρας τοῦ Πάσχα ἐν πάσῃ εὐτυχίᾳ καὶ οἰκογενειακῇ χαρῇ.

ΠΕΝΘΙΜΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ

ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΗΣ

Νύχτα... ὦ! πόσες φορές ἦσαν συντροφεύα στὸ πόνο μου! Βουβή, ἀδόρυβη, ταπεινή, μεγάλη, σκέπαζες με τὰ σκοτάδια τὸν κόσμον, τὸν μικρὸ πὸν ζοῦμε. Πόσες φορές κούρασμένος, νικημένος ἀπὸ τὴν κακία τῆς ζωῆς, δὲν ἀντλήσα ἀπὸ σὲ θάρρος καὶ δύναμι... ὦ! νύχτα... Νοιώθω τὸ μυστήριό σου βαθεῖα στὴ ψυχὴ μου, σὲ Σένα βλέπω τὴν ἀλήθεια κι' ὄλον τὸ φῶς. Εἶσαι ἡ φίλη μου, ἡ ἀκακὴ, ἡ εὐλαχρῆ φίλη ποῦ ἐνοιώθεις πάντα τὴ λύπη μου, τὴ συμμερίσθηκες, με παρηγοροῦσες. Πόσες φορές δὲν μοῦδειξες τὸ φέμμα τῆς μέρας, τῆς ζωῆς, τοῦ κόσμου, πόσες φορές δὲν μιλῆσαμε στὸ μαῦρο σκοτάδι μαζί!... Πόσες φορές δὲν σ' ἀκουσα νὰ περπατᾷς ἀργά, ἀργά, δὲν εἶδα τὴν ἀόριστη μορφή σου νὰ πλανᾶται σιωπηλὴ δὴ κι' ἐκεῖ, κνιτῶντας χάμον σὶὰ μαῦρα σκοτάδια! Πόσες φορές δὲν σὲ περιμένα νὰ θῆς καὶ σ' ἐμὲ... Στὴ σιωπὴ σου, τὴ μυστικὴ, ἐνοιώθα πάντα νὰ μοῦ μιλᾷς στὴ ψυχὴ, νὰ μοῦ λῆς καὶ ἀρμονικῶς, λυπητερό, ἀληθινῶς... τὸν πόνο... Καὶ σοῦ τᾶλεγα ὄλα!

Τὲς λύπες μου, τὲς χαρὲς μου, τὰ ὄνειρά μου. Δυστυχία! Μόλις ἔφευγες ἀπὸ κοντά μου, ἐρχόνταν πάλι ἡ ὑπερήφανη, ἡ πλάνα μέρα νὰ με τραβήξῃ στὴς ζωῆς τὸ καθημερινὸ φέμμα.

Στὸ λευκὸ καὶ ἄξενο κρεββάτι βρίσκεται νύχια ἄρρωστη, μονάχη ἢ πεντάμορφη νηά. Ἦταν πολὺ ἔμορφη—εἶναι ἀλήθεια. Τὰ μάτια τῆς κνιτοῦσαν σὶὰ μάτια βαθεῖα, γλυκὰ σὰν νᾶθελαν καὶ. Στὸ βάθος τοῦ εἶχε στημένο, τᾶκαρδο τὸ παλάτι τῆς, ἡ λύπη. Τὰ ὄδα ἀνοίγαν γιὰ νὰ δοῦν τὴν πεντάμορφη σὰν τὰ κνιτοῦσε. Τὰ πουλιὰ σταματοῦσαν τὸ κελάδημά τους, τὸ τραγοῦδι τους, σὰν περνοῦσε ἡ πεντάμορφη

Ἡ μέρα δὲν ἦταν ὡμορφη, δὲν πρόβαλλε καλὰ ἀν δὲν ξυπνοῦσε ποῖν, ἀν δὲν ἔτριβε τὰ μάτια τῆς, ἡ πεντάμορφη νηά. Σὰν ἔβγαινε ἔξω, ὁ ἥλιος χλώμιζε. Ἡ θωρηγία τῆς τῆς ἔδινε ζωὴ κι' ὡμορφιά. Στὴ πλάσι καὶ στὸ χαμόγελό τῆς τὸ καλόκαρδο, τὸ οὐράνιο... κι' ἄρρωστοι βλέπανε ζωὴ.

Τὸ χαμόγελό τῆς... κείνο ποῦ σκλάβωνε, ποῦτταν μαγεῖα κι' ὄνειρο... ἔδειχνε στοὺς ἀτυχούς τὸ παράδεισο... Ἡ φωνὴ τῆς ἔμοιαζε σὰν μελωδία, παράξενης μουσικῆς, ποῦ ἐρχόταν ἀπὸ μακρυνά... Τὸ στόμα τῆς δὲν τῶχε κανεὶς ζωγράφος φαντασθῆ τὸ κορμὶ τῆς τὸ λεγερὸ, ποῦ θάμπωνε, δὲν τῶχε καμμιὰ ἀλλή πεντάμορφη.

Εἶχε τόσες χάρες, τόσα στολίδια, τόσες κλωσύνες ἢ πεντάμορφη νηά.

Στὸ κρεββάτι τῶρα πεσμένη, ἔσβενε σιγὰ σιγὰ ἡ ζωὴ τῆς. Στὰ μάτια τῆς μεγάλωνε τὸ μαῦρο στεφάνι. Ἡ ζωὴ, ποῦδιναν σ' ἄλλους τὰ μάτια τῆς, ἔφευγε σιγὰ, σιγὰ ἀπ' αὐτά. Ἀχνή, γλωμὴ κνιτοῦσε πικραμένα κάπουν. Ποῦ; Στὴ γῆ, στὸν κόσμον ποῦ ἀγαποῦσε, στὸν οὐρανὸ τὸν ἀγνωστο; Ποῖός ξέρεῖ... Καὶ δάκρυα σιγανὰ κνιτοῦσαν στὸ χλωμὸ, τὸ ἀδύνατο πρόσωπό τῆς.

Εἶναι πολὺ ἄρρωστη ἢ πεντάμορφη νηά.

ὦ! νύχτα μου, μὴ φεύγεις μὴ, ἀπὸ μένα. Μοῦδινες πάντα σὺ παρηγοριά. ὦ! Στὰ σου. Μὴ μ' ἀφήνεις στὴ μαῦρη λύπη ποῦ

μὲ πλακώνει, μονάχο. Γιατὶ τρέχεις ἄλλοῦ; Ποῖος σὲ κράζει; Στάσου μαζί μου, εἶναι φοικτιὲς ἢ ὄρες τῆς ἀπελπισίας καὶ πίκρας, ὅπως τῶρα. Σταμάτησε λιγάκι τὸ βιασιμό σου. Κακὴ θὲ νᾶλδη ἢ μέρα με τὸ φῶς τῆς. Τὰ κουρασμένα μάτια μου θολὸ σκεπάζει βέλο. Βαρεῖα τὸ στήθος μου σκληρὸ προμήνυμα πλακώνει. Στενάζει μέσα μου ἢ καρδιὰ, κλαίει ἢ ψυχὴ μου, ἀπελπισμένα δίχως νὰ ξέρω τὸ γιατί... ὦ! Δὲν θέλω φῶς, θέλω σκοτάδια... σκοτάδια, ποῦ τὸν πόνο μου νὰ κρῦφουν...

ὦ! νύχτα μου, μὴ βιάζεσαι, μὴ τρέχεις, γιὰ πάντα θέλω νὰ βρίσκουμαι μαζί σου.

Μαῦρη μέρα ξημερώνει. Στὴ σιγαλιὰ δειλὰ—δειλὰ ἢ αὐγὴ προβαίνει, τῆς νύχτας τὰ σκοτάδια ξεσκορπίζει κι' ἀχνή—ἀχνή σὰν τὴν νεκρὰ ἀπελπισία, λύπη κι' ἀπαίσια σκοτάδια γιὰ πάντα στὴ ψυχὴ μου φέρνει. Στὸ μυστικὸ τῆς λυκαυγῆς ὁ ἥλιος ξεπροβάλλει, γύρω παντοῦ, ἀπαλὰ, σιγὰ ὀλόχρουνες ἀχτίδες στέλνει, σ' ὄλο τὸν κόσμον ποῦ ζωὴ ἀπ' αὐτὸν προσμένει. Ἐπνᾶ ἢ φύσις, τὰ ὀλόχρουνε μαλλιὰ τῆς ξετινάζει, ποῦ ὁ ἥλιος με τὸ ἀχτίδες του χενίξει...

Ἐπνῆσαν ὄλα... δένδρα, σπήτια, πουλιὰ, καλόφωνα κι' ὄρατα... Ἄλλὰ γιατί στενάζεις καὶ πενθεῖς, ὦ! πλάσι ὄλη; Γιατὶ τέτοια σιγαλιὰ κι' ἀπελπισία; Μήπως καὶ σεῖς μαντεύσατε τὸν πόνο, κι' ὑποκοιτιὲς καὶ σεῖς ὅπως κι' ὁ κόσμος, ντυθήκατε τὸ πένθιμό σας ὄφος;

Ἡ μήπως—ὦ! φοικη!—μήπως τὸ θανάτο τῆς θέλτε νὰ ἀναγγεῖτε...

Ἀκίνητη, ἀδύνατη, γλωμὴ, με τὰ μάτια κλεισμένα, με τὸ χαμόγελο σβυσμένο, με τὸ παράπονο στὸ στόμα, με τὴν κλωσύνη στ' ἀχνὸ πρόσωπό τῆς, κουρασμένη ἀπὸ τὴν ζωὴ—ποῦτταν στολίδι—κοιμάται γιὰ πάντα ἢ πεντάμορφη νηά. Νικημένη ἀπὸ τὸν ἄγριο τὸν χάρο ποῦ τὴν χνιτοῦσε ἀλύπητα με τίς σκληρὲς φτεροῦγες του, ἀδύνατη καὶ μόνη δὲν μπόρεσε ν' ἀντισταθῆ ἢ ἀτυχη νηά. Ἐφυγε με παράπονο, Ἀκολούθησε τὸ Χάρο

στὸ μακρονό τους ταξεῖδι, με λύπη γιὰ τὴν ζωὴ ποῦ ἄφηγε καιποῦττανε στολίδι ἢ με παράπονο;

Εἶναι τόσο γλωμὴ κι' ὄρατα, στὸ νεκρικὸ κρεββάτι ἢ πεντάμορφη νηά...

ὦ! νύχτα μου, καλὴ μου νύχτα ἐσύ. Σὺ ποῦ αὐτῆς θὰ γνώρισες τὲς λύπες, μὴ φύγης πρὶὰ ποτὲ ἀπὸ κοντά μου. ὦ! πῆς μου ἐσύ ποῦ ἦσαν κοντά τῆς. Σὺ, ἀκουσες κλάμμα, παράπονο, εἶδες θλίψη, τὴν νύχτα ποῦ με τοῦ Χάρον τὴ βοήθεια, σηκώθηκε ἀπ' τὴν γῆ, γιὰ πάντα Ἐκείνη;

ὦ! φύγετε ἀπὸ ἐμὲ, μέρα καὶ φῶς καὶ ψεύτη κόσμω. Ὁ πόνοσὸ δικός μου δὲν θέλει στολίδια! Κάλλη, ὡμορφιές, ζωὴ, πλοῦτια, χαρὲς, γλέντια, ὦ! φύγετε ἀπ' ἐμὲ, στοιχρὰ καταραμμένα. Φαρμακωμένη ἢ ψυχὴ μου θέλει σκοτάδι, μαῦρα σκοτάδια ἀπ' τὴν γῆ γυρεύει. στὸν κόσμον τοῦτο ποῦ ἢ πεντάμορφη ἀφήκε...

Σπῦρος Μινῶτης

Ο ΠΕΡΑΣΜΕΝΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

Ὁ περασμένος χρόνος με τὸν πολὺν χιονιὰ μ' ἄφησε ἕνα σημάδι μέσα στὴ σκοτεινιὰ σημάδι ποῦ τὸ βλέπω με πόνο με καῦμο γιατί κι' αὐτὸ μ' ἀφήνει ἕνα στοχασμό.

Στοχάζουμε τὸν ἄνθρωπον στὸ δρόμο τῆς ζωῆς ποῦ ἀνήξερα διαβαίνει στὸ ἦχον μίας φωνῆς, φωνῆς ποῦ δὲν γνωρίζει, ἀλλ' ὅμως νοσταλγῆ γιατί τί λένε ἐλπίδα, κι' ὄλο τὴν καρτερῆ.

Μελαγχολικὸς

Ζητοῦμεν συγγνώμην παρὰ τῶν κκ. συνδρομητῶν μας, διότι παρεξέφεραν τυπογραφικὰ τινα καὶ ὀρθογραφικὰ λάθη, ἐξ ἀβλεψίας τῶν τυπογράφων καὶ ἀδεξιότητος τοῦ διορθωτοῦ μας, εἰς τὸ πρῶτον τεῦχος, καὶ ὑποσχόμεθα τὸ τοιοῦτον νὰ μὴ παρατηρηθῆ εἰς τὸ μέλλον.

Ἡ Διεύθυνσις

ΟΙ ΔΥΟ ΠΟΝΟΙ

Ἐκ τῶν τοῦ Εὐδίκου Δε Φόρσε

Σιγά σιγά, ἀπ' τὸ Γολγοθᾶ, ἡ Παναγία πηγαίνει
στὴ χώρα ποῦ ἐπαλήθευσαν, ἡ τόσαις προφητείαῖς
εἶναι τὸ εἶμα βαρὺ, φαίνεται ἔξαντλημένη
ἀπὸ τὸν κόπο τὸν πολὺ, καὶ ταῖς ταλαιπωρίαῖς!...

Μεσοστρατίς, σταμάτησε, τὰ βήματα ἡ θλιμένη
σάν κάτι νὰ τῆς ἐφραζε, τὸν δρόμο ποῦ περνοῦσε
λυγμῶν. ἀκούει καὶ κλάμματα, ποῦ με φωνὴ σδυμένη
τὸν πόνο τῆς καρδιάς τῆς, μάνα μοιρολογούσε...

Ἐκύτταξεν ἡ Παναγία, καὶ βλέπει ἐκεῖ σιμὰ τῆς
μία γυναίκα ποῦ ἔκλαιγε, χλωμὴ κίτρινασμένη
τὰ δάκρυά τῆς ἐβγαίνανε, μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά τῆς
ποῦ ἀπ' τὸ καύμὸ καὶ πόνο τῆς, ἦταν φαρμακισμένη...

Καὶ τὴν ρωτᾷ ἡ Παναγία:— Ποιὸς πόνος, ποιά κατάρρα,
σ' ἐπλήγωσε ταλαιπωρηῖς... Εἶναι σάν τὸν δικό μου,
καὶ ἀπεκρίθη ἡ ἀγνωστὴ, με τῆς καρδιάς λαχτάρα

—Μοιρολογῶ ἡ δύστυχη, τὸν ἄτυχο τὸ γυιό μου!
λυπήθηκε τὴν δυστυχῆ, Μητέρα ἡ Παναγία:

—Παρηγορήσου ἄτυχη, Μητέρα εἶμαι κι' ἐγώ!
εἶχα παιδί ποῦ γίνθηκε, γιὰ δλους μας θυσία
καὶ καρφωμένο πέθανε, ἀπάνου στὸ Σταυρό!

Σάν ἀκουσε ὅσα ἡ ἀγνωστὴ, γυναίκα ἐκείνη λέει
πῶς καρφωμένος πέθανε, ὁ γυιός τῆς στὸ Σταυρό
παράχθηκε καὶ θλιθερᾶ, ἀρχίζοντας νὰ κλαίῃ
εἶπε:— Ἀπὸ θάνατο ἄτιμο, τὸν ἔχασα κι' ἐγώ!

—Πές μου τῆς λέγ' ἡ Παναγία, πῶς λέγαν τ' ὄνομά του;
θέλει νὰ κάμῃ ἕνα καλὸ, γιὰ κεινόνε ἡ ψυχὴ μου...
Τὸν Πλάστη θὰ παρακαλῶ, διὰ τὸ ἁμαρτηριό του
ὅταν σ' αὐτὸν ὀλοθερμα, θὰ λέω τὴν προσευχὴ μου.

Κι' ἐκτύπησ' ἀπὸ ἀπελπισιὰ ἡ ἀγνωστὴ τὸ χέρι
καὶ με τὸ μάτι τῆς θολῶ, καὶ δακρυποτισμένο
τῆς λέει:— Τὸ Γιούδα μου ἔχασα! πέρα σὲ κειὰ τὰ μέρη
Σ' ἕνα ξερόλαδο δένδρι, τὸν εἶδα φουρμισμένο!

Ἐστέναζε ἡ Παναγία, καὶ με θανάτου ὠχρότητα
—Σύρε τῆς λέει, τρισάτυχη, τὰ πόνο σου νὰ θάψῃς
μέσα στὰ σπλάγγνα ποῦ θρῆσαν, τὸ Γιούδα τὸ Σακρωιάτη
καὶ τὸ Προδότη μαθητῆ, στὸ σπίτη σου νὰ κλάψῃ!

Ἄγγελος Σαλούτσης

ΣΗΜΕΡΟΝ
ΚΡΕΜΑΤ' ΕΠΙ ΕΥΛΟΥ

Ἀνάμεισ' ἀπὸ δυὸ ληστὲς κρεμα-
σμένος, ὁ Ἄνθρωπος ποῦ εἶπε τὴν
ἀλήθεια. Ὁ Ἄνθρωπος ποῦ εἶχε
τὴν τόλμη καὶ τὴ θέλησι, νὰ ρίξῃ
συντριμμια τὴν ψευτοθηδική.

«Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους». Καὶ τὸ
θεῖο κήρυγμα του, γίνηκε δεχτὸ
στὰ πέρατὰ τῆς Οἰκουμένης με ἱερὸ
σεβασμό. Ἦτανε ἀληθινὸ, γιὰ τὸ
στόλισε με εὐλογίαια.

«Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους». Κι' ὅσοι
εἶτανε βουτηγμένοι στὸν ἐκφυλισμὸ
τὸν μίσησαν. Κι' ὅσοι θέλανε νὰ
ζοῦνε με τὴν φαντασία μιᾶς ἀ-
γάπης ψεύτικης, ἀνήθικης, σαρκι-
κῆς, ποῦ ἔφερνε τὴν προσωρινὴ ἡ-
δονή, τὴν ἐκφυλῃ, με ἴδια τοὺς ζη-
μιά, τὸν ἐσταύρωσαν. Καὶ στὸ Σταυ-
ρὸ ἐπάνω τῆς Ἀληθείας καὶ τῆς
Ἀγάπης, τὸν ἐκέντησαν. Κι' ἀπὸ
τὴν πληγὴν του χύθηκε τὸ «ἀγαπᾶ-
τε ἀλλήλους» καὶ πότισε τὴν γῆ,
καὶ φύτρωσε τὸ δέντρο τῆς ἡθικῆς
Ἀληθείας, τῆς ψυχικῆς ἀγάπης,
καὶ θέρειψε καὶ ρίζωσε, στὴν καρ-
διὰ τῆς Οἰκουμένης ὅλης. Ἐνόμι-
σαν οἱ τυφλοὶ τῆς ἁμαρτίας, πῶς
θὰ σταυρώσουν τὴν ἀλήθεια. Ἐνό-
μισαν ὅτι θὰ θάψουν τὴν ἀγάπην
μὰ ἡ ἀγάπη πέταξε στοὺς οὐρανοὺς
κι' ἀκόμη πειὸ πέρα στὴν ψυχὴ
τοῦ ἀνθρωπισμοῦ. Ἐπότισαν τὴν
χολὴν τοῦ μίσους, οἱ ἔκνομοι, τὸν
Ἄνθρωπο, καὶ στὰ ἱερὰ χεῖλη του,
καθαγιάστηκε σὲ ἡθικὴ ἀγάπη.

Σταύρωσε ὁ κόσμος τὸν διδάσκα-
λο, τυφλωμένος ἀπ' τὸ ψέμμα. Κι'
ὅταν τὸν εἶδε σταυρωμένο, σκόρπι-
σε τὸ σκοτεινὸ πέπλο ποῦ τοῦ σκέ-
παζε τὴν ψυχὴ καὶ εἶδε τὴν Ἀλή-
θεια. Καὶ τὴν Ἀλήθεια αὐτὴ, τὴν
προσκύνησε, τὴν ἔκλεισε στὴν ψυ-
χὴ του. Ἄνθιμος. Ἀνατολίτης

ΣΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΤΕΣ ΑΚΤΙΝΕΣ

Στοῦ Σταυροῦ τὲς ἀκτίνες, ποῦ χρυσώνετ' ἡ φύσι
Καὶ με ρόδινα φῶτα τὴ γῆ ὅλη φωτίζουν,
Ποιὸς ἐμπρὸς Του δὲν πίπτει τὸν Χριστὸ νὰ
εὐλογήσῃ!

Ποῦ καρδιὲς με ἀγάπη καὶ με φλόγα ραΐζουν
Καὶ νὰ εἶπῃ «Χριστέ μου προσκυνοῦμεν τὰ πάθη
Ὅπου βγαίνουνε τώρα ἀπ' τῆς ψυχῆς μας τὰ
βάθη».

Καὶ τὰ ὄρη οἱ λόφοι τὰ δουνὰ καὶ οἱ λόγγοι,
Ὅπου στρέψῃς τὸ βλέμμα σου εἰς ὅλη τὴ κτίσι,
Λυπημένα εἰν' ἔλα καθὼς καὶ οἱ φθόγγοι,
Τῶν πτηνῶν ποῦ λαλοῦνε εἰς τὰ δάση καὶ Δύσι!
Γιὰ τὴν πράγματι πάσχει ἄχ! με φρίκη μεγάλη,
Μὲ στεφάνι ἀπ' ἀγκάθια ὁ Χριστὸς στὸ κεφάλι!..

Τὰ ὄρατα ἐκεῖνα τῆς ἀνοίξεω; ἄνθη,
Ποῦ συνέβη ὁ Πλάστης εἰς τὸν κόσμον νὰ πάθῃ,
Τὸ κάθ' ἕνα των τώρα εἰς τὴν γῆν ἐμαράνθη!
Καὶ μ' ἐλόμαυρο χρῶμα γιὰ πένθος ἐδάφη,
Γιὰ τὸ Πλάστη καὶ ἐκεῖνα με μεγάλη σοφία,
Τὰ ἐποίησαν ἔλα εἰς τὸν κόσμον τὰ θεία...

Τὸ ἀνήκουστο δράμα, ποῦ συνέβη στὸν τόπο,
Τοῦ κρανίου με τρόπον νὰ κλονισθῇ τὴ κτίσι!
Ἡ «Ἀλήθεια» τὸ κάμνει ἡ πικρὴ μ' ἕνα τρόπο
Νὰ θαυμάσουν τὰ ἔθνη καὶ εἰς ὅλη τὴ Δύσι!
Τὸν Χριστὸν νὰ πιστεύσουν τὸν Χριστὸν νὰ ὑμ-
νήσουν,
Τῶν Θεῶν τῶν αἰῶνων οἱ λαοὶ νὰ εὐλογήσουν....

Ἡ «Ἀλήθεια» ἐκεῖνη καὶ τὸν θεῖον Σωκράτη,
Ἐθανάτωσε τότε πῶς ἐλάλησε πρῶτα,
Γιὰ τὸν μέλλοντα δάσκαλο εἰς τοῦ κόσμου τὸ
μάτι,
Καὶ ἐδίδαξε ὁ Μέγας στοὺς ἀνθρώπους τὰ φῶτα!
Ποῦ ἐκεῖνος στὰ πάντα τὸν Σωκράτη περνάει,
Ὁ «Χριστὸς ἡ ἀλήθεια ποῦ τὸν κόσμον ἐαστάει!

Τὸ γλυκύτατον τέκνον τῆς Μαρίας με φρίκη,
Ἐπὶ εὐλοῦ τὰ πάντα ὑποφέρει θλιμμένο,
Ποῦ ὁ θάνατος ἦλθε ἀργὰ με τὴ νίκη
Καὶ με λόγχη ἐκεντήθη γιὰ τὴν γραμμένο,
Νὰ λυτρώσῃ τὸ γένος τοῦ Ἀδάμ ἀπ' τὸν Ἄδη!
Ποῦ ἐστέναζε αἰῶνας εἰς τὸ μέγα σκοτάδι...

Προσκυνοῦμεν Χριστέ μου τὰ φρικτὰ σου τὰ πάθη
Καὶ δοξάζομεν πάντα τὴν Ἁγία ἡμέρα,
Ποῦ στενάξεις καὶ πάσχεις γιὰ τοῦ κόσμου τὰ
λάθη

Καὶ συγχώρησι δίδεις ὅταν λὲς στὸν Πατέρα:
Ἄφισέ τους δὲν ξεύρουν ποῖος εἶναι ποῦ πάσχει,
Στὸν Σταυρὸν ὡς κακοῦργος καὶ τὸν κόσμον δι-
δάσκει!

Δ. Θεριανὸς

Η ΕΠΤΑΝΗΣΟΣ
ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΑΣ ΑΙΩΝΑΣ

Συνέχεια

Ἡ Κέρκυρα κατὰ τὸν Σκροφάνην
τῷ 1794

Ἴδου τὰ ὄρη τῆς Ἡπείρου, ἰδοὺ τὰ
Ἀκροκεραύνια, ἰδοὺ ἡ Κέρκυρα. Εἰς
αὐτὰ τὰ ὀνόματα σωρηδὸν χίλια ἰδέαι
παρουσιάζονται εἰς τὸν νοῦν μου. Ὁ
Ἀλέξανδρος, ὁ Πύρρος, ὁ Ἀλκίνοος, ἡ
Λαυσικᾶ, ὁ Ὀδυσσεὺς, κατέλαβον συγ-
χρόνως τὴν φαντασίαν μου. Δὲν ἔπαυ-
ον νὰ παρατηρήσω ἀπὸ μακρὰν αὐτοὺς
τοὺς βράχους καὶ τὰ ὄρη τὰ περιλάλη-
τα. Ἀλλὰ τί θὰ κάμω, ἔλεγα, ὅταν θὰ
ἴδω τὰ εἰρηπια τῆς Σπάρτης καὶ τῶν
Ἀθηνῶν; Ὅα γονατήσω ἄρα γε πρὸ αὐ-
τῶν! Ἡ ἐλθοῦσα νύξ ἐξηφάνησε τὴν
μαγεῖαν μου, ἀλλ' ἐπανήλθεν ἐξημερῶ-
νοντας.

—Διατὶ ἐτοιμάζεται αὐτὸν τὸν χαιρε-
τισμὸν με πυροβολισμούς;

—Διὰ τὴν Παναγίαν τῆς Κασσώπης,
ἀπήντησεν ὁ πλοίαρχος. (1)

Εἶναι ἐκεῖ λοιπὸν ἡ Κασσώπη; Ἐπει
δὴ ἡ γαλήνη τὸ ἐπιτρέπει ἄς ἀποβιβα-
σθῶμεν.

Ἡ Κασσώπη ἦτο ἐκ τῶν κυριωτέρων
πόλεων τῆς Κερκύρας, ἀλλ' ἐκ τῶν οἰ-
κοδομημάτων ἐκείνων διασώζονται ὀ-
λίγα εἰρηπια.

—Ἄς ὑπάγωμεν νὰ ἴδωμεν, μοι εἶ-
πεν ὁ Πρόξενος, τὴν Μοῆν τῶν μονα-
χῶν, οἱ ὁποῖοι ζῶσι με τὰ θαύματα τῆς

(1) Κατὰ τοὺς παρελθόντας αἰῶνας, καθ' οὓς ἡ
θρησκεία ἐκυρίευσεν τὰς καρδίας τῶν Χριστιανῶν,
πάντα τὰ πλοῖα πολεμικὰ καὶ ἰδιωτικὰ διερχό-
μενα ἀπὸ τὸ Κασσῶπι ἐχαιρέτου διὰ πυροβολι-
σμῶν τὴν Κασσωπέτραν.

Παναγίας.

— Ωδήγησέ με, καλύτερα τοῦ εἶπον, εἰς τὸν ναὸν τοῦ Κασίου Διός. ὦ φίλε μου, ἡ ὄψις τοῦ ἐπιφανοῦς τούτου μέρους με σπαράττει τὴν καρδίαν. Ὁ Νέρων, ὁ ἀποτροπαιότερος τῶν ἀνθρώπων, ἀφοῦ ἐφόνησε τὴν μητέρα του, τὴν ἀδελφὴν του, τὸν ἀδελφόν του, τὴν γυναῖκα του, τὸν Σενέκαν, ἀφοῦ ἔσφαξε τοὺς Συγκλήτους καὶ ἔκασε τὴν Ρώμην καὶ ἐδυσίασε τοὺς καλύτερους Ρωμαίους πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας παντὸς φύλου, ἀφοῦ ἐγκατέλειπε τὴν πόλιν, τὴν βασιλίτισσαν τῶν ἐθνῶν εἰς τὴν σκληρότητα ἐνδὸς σκλάβου, ὁ Νέρων πορευόμενος εἰς τὴν Ἀχαΐαν ἐδριάμβευσε παίζων τὴν λύραν ὑμνωδῶν εἰς τὸν ἴδιον τοῦτον Ναὸν, ἐνώπιον τοῦ βωμοῦ τοῦ μεγίστου τῶν Θεῶν!

(ἀκολουθεῖ)

Στ. Δε-Βιάτης

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ

Α

Ὁ ξω ἢ βροχὴ πέφτει μὲ τὸ ρυθμικὸ της κρότο καὶ πλημμυρίζει τὶς στράτες. Αὐλάκια συνατῆς παντοῦ κι' οἱ μεγάλοι δρόμοι εἶναι δυσκοινοδιάβατοι. Ὁ οὐρανὸς κατάμαυρος σὰν πίσσα φωτίζεται κάπου—κάπου ἀπ' ἀγριεὶς ἀναλαμπές. Ὁ ἀνεμος σφυρίζει σὰ σίφουνας, ἡ θάλασσα μανιασμένη ξεσπάει σὶ ἀπόκοιμνα βράχια. Νύχτα. Ὅλοι εἶναι μαζεμμένοι στὰ σπιτία τους. Γέροι καὶ γρηῆς τουρτουρίζουν κοντὰ στὴ φωτιά τοῦ μαγγαλιοῦ, θυμώντας τὰ παλιὰ... Οἱ μητέρες μὲ τὸ βλέμμα γεμάτο τρυφερότητα ἀποκοιμῶν μ' ἀρμονικὰ ξεχασμένα τραγούδια τὰ βυζασταροῦδια τοὺς ποὺ σφαλοῦν τὰ μάτια κλαίοντας ἀπὸ κάποιον ἀόριστο φόβο... Οἱ ὁμορφες παρθένες ἀναδεύουν τὰ πλαστικά τους κορμιά σὶ ἀγνά τους κρεββάτια, ὄνειροπολῶντας τὸν ἱππότη τοῦ παραμυθιοῦ... Γυναίκες μεστὲς παραδίνονται μ' ἀγάπη καὶ λαχτάρα στὴν ἐρωτικὴ πάλη, ἐνῶ ἄλλες μόλις μποροῦν νὰ κλείσουν μάτι, σφι-

φογυρίζοντας πάνω στὴ στρωμνὴ τους, βαριεστιμένες ἀπὸ τὴν κακομοιριασμένη τους ζωὴ... Οἱ γεροντοκόρες, κοκκαλιάρες, ξεραγκιανές, σφίγγουν μὲ καῦμὸ τὸ μαξιλάρι τους κι' ἐλπίζουν πάντα...
... Ἐξω ἢ βροχὴ πέφτει ρυθμικά...

Β

Μακριὰ στὸ σκοτεινὸ προάστειο ὅπου τὰ νερὰ σχημάτισαν ἀδιάβατη λίμνη, σὲ κάποιο σπήτι ποὺ ἀποπνέει ἄρωμα ἀγνό, σὲ κάποιο σπήτι ποὺ ἔξω καὶ μέσα ὁ ρυθμὸς του θυμίζει τὰ γοτθικὰ τοῦ μεσαιῶνα παλάτια, στὴν μεγάλη κάμαρα ὅπου τὸ τζάκι κοκκινίζει, ὁ παπποῦς ἔχει μαζεψεὶ γύρω τὰ δύο ἀγαπημένα του ἐγγόνια.

Τῶνα ἀγόρι ξανθόμαλλο, μὲ γαλανὰ ἐκφραστικὰ μάτια καὶ τ' ἄλλο κορίτσι μελαχροινὸ μὲ μαῦρα σὰν ἔβενος μαλλιά καὶ μάτια καστανά. Καὶ τὰ δύο ὁμορφα, ὄρφανα ἀπὸ πατέρα, ἀγαπημένα ἀδελφία. Ἡ μάννα τους φθισικὴ κοιτάει στὸ νοσομεῖο δίχως ἐλπίδα γιαιτριᾶς... Ἀνύποπτα, τὰ δύο παιδιὰ, ἀποζητοῦν πολλὰς φορές τὴ γλυκειὰ τους μάννα, μὰ πάντα κάποια δικαιολογία τοὺς κρύβει τὴν τρομαχτικὴν ἀλήθεια. Καὶ περνοῦν οἱ μέρες τους κοντὰ στὸν παπποῦ τους ποὺ τὰ λατρεύει καὶ σὲ μὰ γερόντισσα ὑπέρτερα ποὺ τὰ φροντίζει.

Γ

Ἀπόψε καὶ τὰ δύο κοντὰ στὴν πολυθρόνα τοῦ παπποῦ περιμένουν πρὶν νὰ κοιμηθοῦν νὰ τοὺς πῆ τὸ παραμῦθι. Πόσες φορές τόχουν ἀκούσει κι' ὁμως πάντα τοὺς φαίνεται καινούργιο.

Ὁ παπποῦς τὰ λατρεύει καὶ τὰ πονεῖ τὰ χαριτωμένα ἐγγόνια του. Ἡ ἄκακη γεροντικὴ ψυχὴ του πλημμυρίζει ἀπὸ ἀπεραντὴ τρυφερότητα γιὰ τὰ κατατρεγμένα ἀπὸ τὴν Μοῖρα πλάσματα. Κι' αὐτὰ τὰ καῦμένα τὸν λατρεύουν τὸν παπποῦ τους. Γιατὶ εἶναι πολὺ γέρος καὶ κάπου-κάπου τὸ σῶμα του πονεῖ. Εἶναι καιρὸς τώρα ποὺ δὲν βγαίνει ἀπὸ τὸ σπήτι. Σχεδὸν πάντα κάθεται στὴν φαρδιά του πολυθρόνα. Τὰ μικρὰ δὲν μαντεύουν τὴν ἀρρώστια τοῦ παπποῦ, μὰ βλέπουν πῶς συχνὰ τοῦ κόβε-

Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ ΕΝ ΤΗ ΕΘΝΟΣΥΝΕΛΕΥΣΕΙ

Συνέχεια καὶ τέλος

Ἐάν τις ἀφαιρῆσῃ ἀπὸ τὴν δημοσιογραφίαν τὸ δικαίωμα τοῦ ἐλέγχου τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου, ἀφαιρῆ τὸ σπουδαιότερον στοιχεῖον τῆς ἐλευθερίας τοῦ Τύπου, ἀφαιρῆ τὰ μέσα διὰ τῶν ὁποίων, δύναται πᾶς ἔχων ἀξίωμα νὰ διακρίνηται ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ του, καὶ νὰ ἐκτελῆ ἀπαρεγκλίτως τὰ καθήκοντά του· τὴν ἀνωτέρω ἀρχὴν τοῦ περιορισμοῦ τοῦ ἐλέγχου τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου τῶν πολιτευομένων, καὶ τῶν ἐν γένει περιβεβλημένων δι' ἀξιομάτων ἀντικροῦει ἕτερος ἐπιφανὴς Γάλλος δημοσιολόγος καὶ ἐκ τῶν διαπρεπῶν πολιτικῶν, ὁ Ἐδουάρδος Σαβοῦντὰχ ἐπαινωτῶν τὸ ἐν Ἀμερικῇ ἰσχύον ἀντίθετον σύστημα, διὰ τῶν ἐπομένων.

«Τι θὰ εἶπη ὁ ἰδιωτικὸς βίος νὰ ἦναι ἀνεξέλεγκτος; μήπως διαίρεται ὁ ἀνθρώπος εἰς δύο; δύναται τις νὰ εἶναι κακοήθης εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον, καὶ Φαβρίκιος εἰς τὸν πολιτικόν; τί εἶναι ὁ ἰδιωτικὸς βίος πόθεν ἀρχεται καὶ ποῦ καταλήγει; ἡ τιμὴ τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου μᾶς ἐγγυᾶται περὶ τῆς πολιτικῆς ἀρετῆς, εἰδεμὴ ἡ πολιτικὴ εἶναι κωμωδία ἐν ἣ ἕκαστος φέρει προσώπιδα, καὶ παριστᾷ πρόσωπόν τι καὶ διασκεδάζει ὁμιλῶν περὶ συνειδήσεως δικαιωμάτων καὶ καθηκόντων, οὐδὲν πιστεύων ἐξ ὧν λέγει καὶ εἶναι μὲν δυνατόν τοιαῦται κινδυνώδεις ἀστειότητες αἰτίας ἀπολήγουσι πάντοτε κακῶς νὰ τέρψωσιν ἀμαθεῖς Δαοῦς, ἀλλ' ἐν Ἀμερικῇ τὰ πάντα εἶναι σπουδαῖα ἕς μεταβῶσιν οἱ διεφθαρμένοι μας, (ἐγνοεῖ τοὺς Γάλλους καθὸ συμπολιτας του) ἂν θέλωσι νὰ καταστρέψωσι τὴν ὑγείαν των καὶ τὴν περιουσίαν των πέραν τοῦ Ἀτλαντικοῦ, ἐνταῦθα (ἐν Ἀμερικῇ) ὁ μὸς πρέπει νὰ ἦναι τις ἄξιος σεβασμοῦ διὰ τὴν ἡγεῖα σεβαστός».

Τὰ ἀνωτέρω ἐπιτήθειν ὁ ἐπιφανὴς συγγραφεὺς εἰς τὸ ἐποχὴν καταλιπὸν πρὸ πεντηκονταετίας σύγγραμμα αὐτῷ οἱ Παρίσιοι ἐν Ἀμερικῇ (Paris en Amerique) εἰς τὸ ὁποῖον συγκρίνει τὸν ἐν Παρίσιος καὶ τῇ Γαλλίᾳ ἐν γένει πολιτικὸν κοινωνικὸν καὶ οἰκογενειακὸν ἔτι βίον, ὃν καταδικάζει, ἐξυμνῶν τὸν ἐν Ἀμερικῇ.

Διὰ τῶν ἀνωτέρω λυθεὶ φρονούμεν τὸ ζήτημα, ὅτι δὲν πρέπει νὰ περιορισθῇ ἡ ἐλευ-

ται ἡ ἀναπνοὴ κι' ὁ βῆχας τὸν πεθαίνει καὶ γι' αὐτὸ μεγαλώνει στὴν παιδικὴ τους καρδίᾳ ἡ ἀγάπη.

Καὶ τὰ βράδνα ὅλα τὰ βράδνα, ὁ παπποῦς λέει τὸ παραμῦθι, τὸ αἰώνιο παραμῦθι...

(Εἰς τὸ ἐπόμενον τὸ τέλος)

Γ. Προάστιας

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΠΕΤΡΑΡΧΟΥ

Τὰ διαλεχτὰ ἀγγελόπουλα,
Ψυχὲς μακαρισμένες
Τῶν οὐρανῶν οἱ κάτοικοι
Ὅταν τὴν πρώτη αὐγὴ
Ἐκείθε ἐπέρασε ἡ κυρὰ
Γύρω τῆς μαζωμένες
Γιομάτες ἀπὸ θαυμασμὸ
Καὶ σεβασμὸ μαζί.
•Τι φῶς ἐκείνο ἐκράζανε
Ἀνάμυσσόν τους πᾶσα
Θεῖα καλλονή, τί στόλισμα
Ἔχει στὴ φορεσία.
Ἄπ' ἕναν κόσμον πλάνητα
Τόσο λαμπρὴ καμία
Δὲν ἦρθε στὴν πανύψηλη
Διὴ μας κατοικία».
Καὶ ἐκείνη πλεὶς χαρούμενη
Πῶς εἶχε κόσμον ἀλλάξη
Ἐμοιάζε πλάσμα τέλειο
Κι' ἔστρεψε ἐκεῖ καὶ ἐδῶ
Ἀνίσως τὴν ἀκολουθῶ
Στὰ οὐράνια νὰ κυττάξη.
Σὰ νὰ προσμένη φτίνεται
Ὅπως ὑψώσω ὀπίσω
Τὴ θέλησι, τὴ σκέψι μου
Στὸν οὐρανὸ κι' ἐγὼ
Γιατὶ τ' ἀκούω παρακαλεῖ
Νὰ τὴν ἀκολουθήσω.

Κάποιος

ΔΗΛΩΣΙΣ

Μετὰ τὴν εἰς τὸ πρῶτον τεύχος, δηλώσωσιν ὅτι ἔδει οἱ μὴ ἐπιθυμοῦντες νὰ γίνωσιν συνδρομηταί μας, νὰ μᾶς τὸ ἐπιστρέψωσιν, οἱ μὴ ἐπιστρέψαντες αὐτὸ θεωροῦνται συνδρομηταί τῆς «Ἡοῦς».

θερία του τύπου εις βαθμόν αποκλείοντα τον έλεγχο του ιδιωτικού βίου των πολιτευόμενων και τών εν γένει εξασκούντων οίανδήποτε δημοσίαν λειτουργίαν.

Έν Αθήναις 30 Ιανουαρίου 1925

Διον θ. Σωμερτίης

ΤΑ ΣΗΜΑΝΤΡΑ

Άργά—άργά τα σήμαντρα κτυπάνε με τή χαρμδουνή τους τή φωνή σε πέλαο αγάπης με κοιμάνε σ' ανάμνησι παλῶν μεθυστικῶν.

Άργά—άργά μου φέρνουν στο μυαλό μου τήν πρώτη μου αγάπη τή γλυκειά τον έρκο που μου έκαμες χρυσό μου τα πρώτα μας ελόγλυκα φιλιὰ.

Άργά—άργά τα σήμαντρα κτυπάνε και μου ξεσκλίζουν τήν έρμη τις καρδιά και τή παλῶν αγάπη μου θυμάνε που μ' άφησε και μουφυγε μακριὰ.
(Φύλλα στον άνεμο)

Μίμης Ανατολίτης

ΜΕΡΙΚΕΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ

“ΓΙΑ ΕΝΑ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΟΜΙΛΟΝ,”

Ο δημοσιογράφος έχει υποχρέωσιν να ψάχνη για τήν αλήθειαν, και να τήν παρουσιάξη χωρίς καμίαν προκατάληψιν ή ουμίαν πάθειαν, γυμνή στο κοινόν.

Ο υποφαινόμενος καίτοι διευθυντής Έφημερίδος, τής οποίας ο τακτικός και έκτακτος χρονογράφος, έγραψεν επανηλειμμένως, για τον έρασιτεχνικόν όμιλον για τον όποιον θα γράψωμεν τας κατωτέρω σημειώσεις μας πολλά, εν τούτοις, δεν έσχε τήν τιμήν να παρακολουθήση τας παραστάσεις που έδιδε εις το γνωστόν Θεατρίδιον. Για τούτο με μεγάλη μου χαρά ήκουσα, πώς ο έρασιτεχνικός όμιλος, τής κυρίας Παπαλεονάρδου, θα έδιδε παραστάσιν εις το Δημοτικόν μας Θέατρον υπέρ των Έσωτερικών αυτού άναγκών.

Με δύο τριακοντάδραγμα εισιτήρια βρέθηκα, μαζί με τον σκιτογράφον τής “Ηούς” ο όποιος στο πρώτο τεύχος θα παρουσιάση τήν κυρίαν Αίμ. Παπαλεονάρδου

ως Άλέξανδρον Μποτέλλο, και τήν Δαν Νατά Λουίτζη ως Λουίζα (καλογραία) μέσα στο κατάμεστο έκλεκτού κόσμον Θεατρώ μας.

Ένόμιζα πώς ο Έρασιτεχνικός όμιλος τής κυρίας Παπαλεονάρδου, θα παρουσίαζε πολλές έλλείψεις, και περιμένα με άνυπομονησία να τελειώση ο κ. Σαλούτσης τήν όρφανήν του. για να έδω, πρώτη φορά επί σκηνής, τους έρασιτέχνους μας. Οφείλω να όμολογήω πώς τέτοια πράγματα από έρασιτέχνους δεν τα περιμένα.—Ο κ. Σ. Ρουσιάνος, ως Μάριος εις τήν «Κόκκινη Μάσκα» και ως Μιγκέλ Ντε Νορόνα εις τήν «Πράσινη Κουρτίνα» έπαιξε το ρόλο του όχι ως έρασιτέχνης, αλλά ως Ένας καλά κατηχημένος ήθοποιός, ο όποιος θα μπορούσε με υπερεφάνεια να εμφανισθή σε σκηνή του καλλιτέρου Θεάτρου τής Πρωτευούσης. Η κυρία Έντς Μαρίνου ως Α' Μασκέ, Σουζάνα και Δολότα, έπαιξε με θαυμαστή φυσικότητα, και για τούτο, νομίζω, πώς δεν υπερέβαλλω εάν πώ γι' αυτή ότι και για τον κ. Ρουσιάνον.

Η κυρία Αίμ. Παπαλεονάρδου ως Άλέξανδρος Μποτέλλο έπαιξε έναθανμάσιον ρόλο.

Η δεσποινίς Νατά Λουίτζη ως Λουίζα (καλογραία) στο, «Τριαντάφυλλα όλο το χρόνο» έπαιξε πολν καλά, καθως και ως Μάρθα Ντε Νορόνα στη «Πράσινη Κουρτίνα» ήτο υπέροχη.

Ο κ. Νικ. Μαρίνος ως Ζουάο Ρεντιούφε ήτο πολν καλός. Ούτε και ως Πέτρος (φιλος Μάρκου) στη «κόκκινη Μάσκα» υστέρησε.

Επίσης ή χαριτωμένη κυρία Έλένη Δημάκου εις το ρόλο της, ως Νίνα, στη «κόκκινη Μάσκα» και ως υποκόμησσα Ρεντιούφε (μήτηρ) και υπηρέτρια Μάρθα, στη «Πράσινη κουρτίνα» έπαιξε ως έρασιτέχνης πολν καλά.

Επίσης δεν υστέρησαν ως έρασιτέχναι και οι κ. κ. Ι. Προκόπης, Μ. Παρπαρίας, Γ. Πολίτης, Γ. Σαλούτσης, και ο χαριτωμένος... Παληάτσος κ. Ι. Θωμάς.

Στήν Δαν Σ. Ζελεχοβίτου έχωμεν να συστήσωμεν μεγαλητέραν άφέλειαν όταν ευρίσκειται πάνω στη σκηνή και να είναι βεβαία πώς θα άρσει καλλίτερα.

Θα ήτο παράληψις μεγάλη εάν δεν σημειώναμεν, πώς πολλοί όφείλονται έπαινοι εις τον υποβολέα όλων των έργων κ. Χ. Α. Ζώνη καθως και εις τον κ. Α. Σαλούτση που πολν μάς συνεκίνησε με τήν όρφανήν του.

Κλείωμεν τας σημειώσεις μας αυτὰς με τήν δήλωσιν πώς δεν αξιούμεν θέσιν κριτικού,

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλούνται όσοι εκ των αξιοτίμων κυρίων, που ειδοποίησαν εις το γραφείον μας ότι επιθυμώσι να γίνωσιν συνδρομηταί μας, δεν έλαβον το πρώτο τεύχος, να μάς συγχωρήσουν διότι τα 500 τραβηχθέντα έγιναν άνάρπαστα. Εάν κατορθώσωμεν ανατύπωσιν θα λάβωσιν ευχαρίστως κι' έγκαίρως και το πρώτον τεύχος. Η Διεύθυνσις

και τα θεομά μας συγχαρητήρια, στον έρασιτεχνικόν όμιλον τής κ. Αίμ. Παπαλεονάρδου, και εις τήν Φιλαρμονικήν μας ή όποια ευγενώς προσπερθείσα, τόσο νοστήμισε τήν παράστασιν.

Α. Ι. ΖΩΝΤΟΣ

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ ΠΕΡΙ ΦΩΣΚΟΛΟΥ

Συνέχεια

Ο Άνδρέας δόκιμος Ιατρός και γλωσσομαθής μετά ευδόκιμον ύπηρεσίαν μετετέθη εις Ζακύνθον όπου θε-

Α. Χ. ΖΩΗΣ

σμοί συγγενείας άφ' ενός και ή ύπηρεσία άφ' άλλου, ως Ιατροχειρουργού, του πάππου του Πέτρου (*) προσείλυσαν αυτόν και εκεί έρασθείς ένυμφεύθη τήν πρωτότοκον των θυγατέρων του Ναρκίσσου Σπαθῆ, τήν επί κάλλει φημιζομένην Διαμαντίνα, χήραν του Ιωάννου Άλβιλα Σέρρα, τήν 24 άπριλίου 1777. (**)

Δεων. Χ. Ζώνης

(*) Εκ των ιδιαίτερων έρευνών μου εξαγεται, ότι Κυριακός τις (Domenico) Φώσκολος στρατιώτης, απέθανε και έτάφη εν τή λατινική μητροπόλει του Αγίου Μάρκου εν Ζακύνθω, τή 6

Ιουλίου 1727 (Ληξ. βιβλία του αυτού ναού)—ότι ο Άρσένιος Φώσκολος, υίος του Άνδρέου, σύζυγος τής Αικατερίνης Ντελιγότη, καθολικός το θρήσκευμα, έζήτει, δια τής από 13 φεβρ. 1742 διαθήκης του, να ταφή τον αυτόν ναόν του Αγ. Μάρκου και ότι ειχεν άνεψιάν Τερέζαν όνόματι (συμβ. Ν. Τετράδης-σ. 72 παρά τῷ Αρχ. κείῳ)—ότι ο Πέτρος Φώσκολος διετέλει Ιατροχειρουργός του εν Ζακύνθω δημοσίου νοσοκομείου, τῆ 14 Ιανουαρ. 1737,—ότι ο Φραγκίσκος Φώσκολος, έχων θυγατέρα Τζαννέταν, υπάνδρυσεν αυτήν μετά του Γεωργίου Σπαθῆ, έξ ών έγεννήθησαν τέκνα οι: Νάρκισσος Σπαθῆς (1723), του όποιου τήν θυγατέρα Διαμαντίνα ένυμφεύθη ο πατήρ του ποιητού Άνδρέου Φώσκολος, Αύγουστίνος (1726), Αναστάσιος (1729) και Ζέπος (1730) (Βλ. Ληξιαρχ. βιβλία ναού Αγ. Αποστόλων παρά τῷ Αρχ. κείῳ) και—ότι ο άνωτέρω Φραγκίσκος Φώσκολος πατέ Τζάν—Άντωνίου εκ Κερκύρας ύπηρετών, ως Ιατρός, εν τῷ πλοίῳ του Άλεξ. Παλικούκια, ήτο εν Ζακύνθω, τῆ 16 Μαΐου 1770 (Έγγραφα Οίκογ. Φωσκόλου πκρά τῷ Αρχ. κείῳ.)

(**) Το υπόχρονον 2 Άπρ. 1777 προικοσύμφωνον παραδοθέν κατά τήν ήμέραν τής προικοπαράδοσεως (14 Μαΐου 1777) υπό του γαμβρού Άνδρέου Φωσκόλου προς τον συμβ. γράφον Ιω. Φραντζήν περιελάμβανεν: Είς ρουχισμόν και έπίπλωσιν τής οικίας δουκάτα Ζακυνθινά 1142, εις άσημοχρόσαφον και μαργαριτάρια δουλ. 912, εις μετρητά τσεκίνια 150, εν χωράφι βατσελιών δύο, έπου και 120 ρτζαι έλαιών και έν άμπέλιον άξηναρίων 12 1)2. Η ειρημένη Διαμαντίνα, μήτηρ του ποιητού, ειχεν έλθει εις α'. γάμον μετά του Γρηγορίου Καρόσσου, τῷ 1761, διαζευχθεσα δέ τουτον υπάνδρυσθη, τῷ 1765, τον Ιωάννην Άλβιλα Σέρρα, αποθανόντα τῷ 1763. (Βλ. Γενεαλ. δένδρον οίκογ. Σέρρα.)

Δημοσιεύομεν κατωτέρω δύο ποιήματα ἀπὸ τὰ «Ροδόφυλλα» τοῦ ἀειμνήστου Ζακυνθίου λογίου, Παναγ. Δ. Ἀβούρη, ἐκδότου—διευθυντοῦ «Ἐπτανησιακῆς Ἐπιθεωρήσεως» ποῦ τὸ κοφτερὸ δρεπάνι τοῦ χάρου δὲν ἄφησε νὰ ἐκδώσῃ.

ΑΠΟ ΤΑ «ΡΟΔΟΦΥΛΛΑ»

ΗΘΕΛΑ

ΣΤΗ ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ ΜΟΥ

Ὅλα τ' ἀστέρια τ' οὐρανοῦ,
ἤθελα νὰ μπορέσω,
νὰ τὰ μαζεύσω μιὰ στιγμή,
κορῶνα νὰ σοῦ φτιάσω,
καὶ σ' ὁμορφο κεφάλι σου
ἀφοῦ σοῦ τὴ φορέσω
μὲ θρόνο μπουλαντένιο
ψηλὰ νὰ σ' ἀνεβάσω.

Ἀρχόντισσα τοῦ Σόμπαντος
νὰ γείνης σὺ αἰώνια,
ἐσὺ τὴ Σφαῖρα νὰ κρατῆς,
τὰ πάντα νὰ ὀρίζης,
ἐσὺ νὰ ὀρίγης σὰ βουνὰ
ὀπότεν θέλεις χιόνια,
καὶ ἀπὸ φῶς ἀέσπερο
τὴ γῆ νὰ πλημμυρίζης.

Κι' ἐγὼ σὰν δῶ πῶς ἔγεινες
Θεὰ τόσο μεγάλη,
γονατιστὸς τὰ πόδια σου
νὰ πέσω νὰ φιλήσω,
κ' ἐσὺ γιὰ μόνη ἀνταμοιβὴ
ν' ἀνοίξης τὴν ἀγκάλη
καὶ νὰ μὲ σφύξης δυνατὰ
ἐκεῖ νὰ ξεψυχήσω.

† Παναγ. Δ. Ἀβούρης

ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Σὰν ἔκουσα καὶ μοῦρες τ' ὄνομά μου
καὶ τὸ γλυκὸ σου ἀντίκρουσα τὸ βλέμμα,
τὰ ἔχασα, ἐπάγωσε ἡ καρδιά μου
καὶ σὶν κεφάλι ἀνέβηκε τὸ αἷμα.

Σὲ κῦτταζα δὲν μπόρια νὰ μιλήσω,
ζαλίστηκα καὶ ἔσβυσε τὸ φῶς μου,
μοῦ φάνηκε πῶς πιά θὰ ξεψυχίσω
κι' ὅλο τὸ κόσμο ἔχασα ἀπὸ μπρὸς μου

Συνήλθα διὰν ἔσφυξα τὸ χέρι
ποῦ μοῦδωσες γιὰ νὰ μὲ χαιρετίσης
καὶ στοῦ οὐρανοῦ μ' ἀνέβασες τὰ μέρη,
μελαχροινῆ, χωρὶς νὰ τὸ νοήσης.

† Παναγ. Δ. Ἀβούρης

ΒΡΩΜΙΑΡΗΣ

Ἐνόχτωνε. Βαθεῖα ἀπὸ τὸν ὀρίζοντα ἀνέβαινε τὸ σκοτάδι, ἔδιωχνε τὸ μελέμι τῆς μέρας καὶ σκέπαζε τὴ φύσι μ' ἓνα διάφανο πέπλο. Τὰ κύματα χτυποῦσαν ἀπαλὰ στὴν ἀκροθαλασσιὰ καὶ ἡ θάλασσα μὲ χίλια δύο χρώματα στὴν ἐπιφάνειά της συνεπλήρωνε τὴν ἁρμονία. Τέτοιο θέαμα μονάχα στὰ νησιὰ μπορεῖ νὰ θαυμάση κανεὶς. Ἀπὸ μακρὰ σὰν νεράιδες διαγράφανε τὴ σιλουέττα τους μερικὲς ψαρόβαρκες γύρω στὸ φανάρι ποῦ δὲν εἶχε ἀκόμη ἀνάψει. Ἄστρο κανένα στὸν οὐρανό. Σούρουπο.

Βρισκόμουν μὲ κάποιον φίλο μου στὰ «κύματα». Εἶναι τὸ μόνο σχεδὸν καφφεῖο τοῦ νησιοῦ μας πάνω στὴ θάλασσα μὲ ἐκτεταμένο ὀρίζοντα. Τώρα βρίσκεται σὲ ἐλεεινὰ χάλια ἐντελῶς παραμελημένο ἀπὸ τὸν ἰδιοκτήτη του. Διγαστοὺς συναντᾶ κανεὶς ἐκεῖ τὸ βραδάκι, ἀνθρώπους ποῦ, ὅσοι ἀπὸ τὴν ἐπίπονη δουλειὰ τῆς ἡμέρας γυρεύουν ν' ἀναπνεύσουν κάπως ἐλεύθερα.

Δίπλα μας, κακοτυμένοι, καθόντουσαν μιὰ παρέα ἀπὸ ἐργάτες. Ὁ ἓνας ἀπ' αὐτοὺς, ἄγρια φυσιογνωμία, ξυπόλητος—τὰ πόδια του ἦτανε βρώμικα—φαινόταν ἀνήσυχος. Κάποια δυσάρεστη σκέψι τὸν ἐβασάνιζε. Τὰ μάτια του, μεγάλα σκοῦρα μάτια, παίζανε ἀπότομα δεξιά ἢ ἀριστερὰ—μπροστά μας ἦτανε ἡ θάλασσα—καὶ πότε πότε τίναζε κυρικὰ πίσω τὸ κεφάλι του καὶ τὸ κάρφωνε στὴν εἴσοδο τοῦ καφφενείου. Σὲ ὀρισμένες στιγμὲς ἔσφιγγε τὰ δόντια του, σιγράβανε τὸ κάτω χεῖλος, παχὺ, χοντροκομμένο, καὶ τὸ κρεμοῦσε. Τότε μιὰ σειρὰ ἀπὸ μαῦρα, βρώμικα

δόντια φαίνονταν.

Ἐκάπνιζε διαρκῶς καὶ πολὺ συχνὰ ἔφτυνε. Δίπλα μας ἐκουβέντιαζαν σιγά. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ βρώμικα πόδια δὲν τοὺς πρόσεχε. Σὲ μιὰ στιγμή ὅμως τινάχτηκε ἀπότομα.

—Ναί! Ἄλλοῦ αὐτὰ, φώναξε μὲ δυνατὴ χονδρὴ φωνή, σαρκαστικά. Ποιὰ εἶναι ὅμως τώρα ἡ ζωὴ μου; Οὔτε σπῖτι ἔχω οὔτε φαί. Ποιὸς μπορεῖ νὰ νοιώσῃ τὸ φαρμάκι ποῦ ἔχω μέσα μου; Κανεὶς. Πόσοι ὅμως ζοῦνε θαυμάσια... Τί νὰ σοῦ κάμω; Τὸ ἀποφάσισα μιὰ φορὰ στὴ ζωὴ μου... Μὰ ἡ εὐσπλαχνία βλέπης τὴ τελευταία στιγμή μ' ἀντίσκοπε. Ὅλοι τὸν κῦτταζαν περίεργα. Νὰ τὸν κάμουν νὰ μιλήσῃ περισσότερο ἐστάθηκε ἀδύνατο. Ἡ ὄψις του πήρε κατὰ τὸ ἀπειλητικὸ, ἔσφυξε τὰ νύχια του στὶς παλάμες, κρέμασε τὸ κάτω χεῖλος, ἔτριξε τὰ δόντια του καὶ ἀπὸ κείνη τὴ στιγμή βουβάθηκε.

Σὲ λίγη ὥρα, ὅταν φωνάζανε γιὰ νὰ πληρώσουν, ἔβγαλε ἀπὸ τὸ ζωνάρι του τὸ βρωμισμένο πουγγί του καὶ χωρὶς νὰ προσέξῃ στὶς διαμαρτυρίες τῶν συντρόφων του, ἔδωσε στὸ παιδί τοῦ καφφενείου τὴ μόνη δραχμὴ ποῦ εἶχε μέσα. Τὰ ρέστα δὲν τὰ δέχτηκε.

Γιὰ λίγες στιγμὲς ἡ ὄψις του πήρε μιὰ πονετικὰ ἔκφρασι, ἔτριξε ἓνα γλυκὸ βλέμμα στὸ χέρι ποῦ κρατοῦσε τὸ βρώμικο πουγγί. Ξαναγρίεψε πάλι, κατὰ μονομουρίασε, τὸ ἀναποδογύρισε τὸ τίναξε καὶ τὸ πέταξε στὴ θάλασσα μὲ ὀρμή. Τὰ κύματα προσπαθήσανε νὰ τραβήξουν μακρὰ τὸ βρώμικο σακουλάκι. Ὅσοι ὅμως, ὅταν πρόσεξαν καλύτερα, θυμωμένα ξαναγύρισαν καὶ τὸ ἄφησαν σ' ἓνα βράχο.

Σύρα

Σπύρος Κανᾶς

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ Η ΚΑΛΑΙΣ ΜΗΤΕΡΕΣ ΝΑ ΑΝΑΤΡΕΦΟΥΝ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΩΝ

Κεφ. 1ον

Ἐπιμενὴ τῶν βρεφῶν

1. Ἄμμι ὡς τὸ βρέφος πέσῃ ἀπὸ τὴν κοιλία τῆς μητέρας του, βγάζει μιὰ δυνατὴ φωνή, ἡ καρδιά καὶ τὰ πνευμόνια τοῦ μικροῦ ἀρχίζουν νὰ δουλεύουν, καὶ ἡ ζωὴ τοῦ παι-

διοῦ γίνεται ἐντελῶς ἀνεξάρτητη ἀπὸ τὴν μητέρα του, ἐνῶ μέσα στὴν κοιλία ἐτρέφετο τὸ παιδί ποῦ τὸ λέμε ἔμβρυον ἀπὸ τὸ αἷμα τῆς μάνας, καρδιά καὶ πνευμόνια μέσα στὴν μήτρα δὲν ἐργάζονται.

Ἄμμι ἀρχίζει τὸ παιδί νὰ βγάλῃ φωνήν, ἡ μαμὴ κόβει τὸν λοῦρον σχηματίζει τὸν ἀφalon, προσπαθεῖ νὰ τὸν δέσῃ καλά διὰ νὰ μὴ ξαιματῖσῃ τὸ παιδί, καὶ πρέπει ὅσοι νὰ κνιτάξῃ σὲ κάθε ἀλλαγὴν τοῦ παιδιοῦ, μὴ εἶναι ματωμένο τὸ πανάκι ποῦ τὸ λέμε στροφυλίθι, μὴ εἶναι λερωμένο μὲ λίγο αἷμα, καὶ τότε εἰδοποιῶν τὸν γιατρόν. Ὅσοι ἀπὸ 4—5 μέραις πέφτει τὸ δεμένο κομματι τοῦ λοῦρου, καὶ μένει ὁ ἀφαλὸς τὸ λεγόμενο κηλίδι, ποῦ δὲν ἔχει καμμιά σχέσι μὲ τὰ ἐντόσθια, οὔτε εἶναι σωστὸ αὐτὸ ποῦ νομίζει καὶ πιστεύει ὁ λαὸς πῶς λύθηκε ὁ ἀφαλὸς τοῦ ἀνθρώπου, Ὅσοι ἀπὸ τὸ δέσιμο τοῦ ἀφαλοῦ ἡ μαμὴ κάμνει ζεστὸ μπάνιο τοῦ μικροῦ, τὸ σκοπιάζει καλά καλά, τοῦ βάζει ἐπάνω στὸν ἀφαλὸ λίγο ξηροφόρμιο, βαμβάκι ὑδροφιλο, κάμνει ἓνα μικρὸ στρουφυλίθι ἀπὸ γάλα καὶ δίνει μὲ μιὰ μικρὴ φασκοῦλα τὸν ἀφαλὸ. Ὅσοι γδύνει τὸ μικρὸ ὅπως ξεύρουν ἡ μαμηδες, δίδουν τὸ παιδί στὴν μάνα, καὶ τὸ θέτουν στὸ κρεβατάκι του, ποῦ πρέπει νὰ εἶναι παστοικό. Κούνιες πλέον καμμιά φαμελιά δὲν μειαχειρίζεται, γιατί ἡ κούνια φέρνει ὕπνο πολὺ τοῦ μικροῦ, καὶ λένε πῶς γίνεται κουτό, μὰ αὐτὸ δὲν ἀποδείχεται.

Τὴν πρώτη μέρα δίνουν στὸ μικρὸ κάθε 2—3 ὥραις ἢ ὀπότε ξυπνᾷ 1)2 φλυτζανάκι γλυκάνισο, ἢ θερμοζάχαρη, καὶ τὴν δευτέρη μέρα τὸ βάνουν στὸ βυζὶ τῆς μάνας του.

Διὰ τὸ ντύσιμον τοῦ μικροῦ, καὶ τὰ ρούχα πρέπει νὰ τοῦ βάλωμεν, εἶναι περιττὸ νὰ γράψωμε. γιατί κάθε φαμελιά κατὰ τὰ μέσα της ετοιμάζει τὰ ρούχα τοῦ παιδιοῦ της, μόνον δὲν μισροῦμεν νὰ μὴ κνιπήσωμε τὴν κακὴ συνήθεια τῆς φασκίας, νὰ τυλίγουν τὸ παιδί μὲ χέρια καὶ πόδια κλεισμένα μὲσ' στὴ φασκιά. Τὸ παιδί πρέπει νὰ φορῇ μόνον κοντοφάσκι, καὶ τὰ χέρια καὶ πόδια νὰ ἀφίνονται ἐλεύθερα.

2. Εἰ; τὰ μικρὰ βυζανούρια εἶναι φυσικὸ νὰ δίνεται τὸ γάλα τῆς μάνας. Εὐτυχισμένη

είναι εκείνη ποῦ μπορεῖ νὰ βυζάξῃ μόνῃ τὸ παιδί της, ὅσο πλούσια καὶ ἂν εἶναι μιὰ πραγματικὴ νοικοκυρὰ, ἡθικὴ, φρόνιμη, σεσταρισμένη γυναίκα ποτὲ δὲν πρέπει νὰ δίνῃ ξένης γυναίκας γάλα στὸ παιδί της. Ἔχομε παραδείγματα ποῦ πολλὰ παιδιά πήρανε τὰ κακὰ ἐλαττώματα τῆς βέργιας των, ἔγειναν παραξενὰ γκριναρικά, ἰδιότροπα, θυμώδη, καπριτσιώζα, δὲν λέγω σωματικὰ κακὰ, γιατί πάντα πρέπει νὰ ἐξετάσῃ ἕνας γιατρὸς τὴν βέργια. Ἄλλ' ὅταν μία μάνα εἶναι πλούσια δύναται νὰ πάρῃ νταντὰ γιὰ νὰ βαστᾷ τὸ παιδί ἀλλὰ νὰ τὸ βυζαίῃ μόνῃ ἢ μάνα του. Δὲν εἶναι μεγάλος κόπος ἅμα σὲ κάθε τρεῖς ὥραις τὸ βάνει στὸ βυζί της γιὰ 10 λεπτά, 6 φοραῖς τὴν ἡμέραν καὶ τὴν τελευταίαν εἰς τὰς 10 μ. Νὰ τὸ παραδίδῃ εἰς τὴν νταντὰν τὴν νύκτα, καὶ νὰ τοῦ δίνῃ γλυκάνισο ἕνα φλυτζανάκι ἅμα ξυπνᾷ. Ποτὲ δὲν πρέπει νὰ βυζαίῃ τὸ παιδί τὴ νύκτα 2—3—4 βραδναῖς ἅμα δὲν βυζάξῃ νύκτα θὰ συνειδήσῃ τὸ παιδί. Ἐμεινα κάμποσο καιρὸ γιατρὸς σ' ἕνα βρεφοκομεῖο καὶ παρετήρησα ὅτι ἀπὸ 100 μικρὰ ἢ ἕνα ἢ δύο ἐξυπνοῦσαν τὴν νύκτα, καὶ ἅμα τοὺς ἔδιναν θερμοζάχαρη μὲ ἀνθόνερο (δύο κονταλιὰς τῆς σουπας ἀνθόνερο μία καρამέλα ζάχαρι ἐννοεῖται τὸ ἀνθόνερο χλιαρὸ καὶ μὲ μικραῖς κονταλιὰς) ἐκοιμώντανε ὡς τὸ πρωτὶ. Καὶ πολλὰς κυρταῖς ποῦ ἐγνώρισα καὶ ἐβύζαιναν μόναι τὰ μικρὰ των, ποτὲ δὲν τοὺς ἔδιναν τὴν νύκτα βυζί. Τοῦτο εἶναι μεγάλη εὐκολία γιὰ τὴν μητέρα. Συνιστῶ πὼς τὸ μικρὸ πρέπει νὰ κοιμᾷται χωριστὰ στὸ κρεβάτάκι του, ποτὲ μαζὶ μὲ τὴν μάνα του στὸ ἴδιο κρεβάτι γιατί κοντὰ στὸν κίνδυνον τοῦ νὰ τὸ βλάψῃ τὴν ὥρα βαθειοῦ ὕπνου της εἶναι καὶ πολὺ βλαπτικὸ διὰ τὴν ἀναπνοὴν τοῦ παιδιοῦ.

Εἰς τὸ μικρὸ παιδί ἀπὸ τὸν 5 ἕως τὸν ἅτον μῆνα, πρέπει νὰ κάνουνν κάθε βράδν μπάνιο ζεστό, καὶ γιὰ καθαριότητα, καὶ γιὰ τὴν ὑγεία τοῦ παιδιοῦ Ἄπὸ τὸν ἅτον μῆνα ἕως τὸν 12ον λίγο ἀραιότερα μὰ πάντα μιὰ φορὰ τὴν ἐβδομάδα.

Τὸ μικρὸ δὲν κάνει νὰ τὸν ἀφίνον ἀνάλλαρον ἀπὸ τὰ οὔρα, γιὰ περιπτώματα, πρέπει νὰ τὸ πλένουν μὲ ζεστὸ νερὸ, καὶ νὰ τὸ πισιρί-

ζουν μετριομένη χεῖλις γιὰ νὰ μὴ συγκένεται

Ἡ μητέρα ὅταν βυζαίῃ μόνῃ της τὸ μωρὸ, πρέπει νὰ τὸ βάνῃ στὸ βυζί, μὰ πρέπει πρῶτα νὰ πλύνῃ τὴν ρόγα μὲ ἄσπρο σπύρο τοῦ καμινέτου καθαρό, νὰ τὸ ἀφίνη δὲ νὰ βυζαίῃ 10 λεπτά τῆς ὥρας καὶ ὕστερα νὰ τραβᾷ τὴν ρόγα της, νὰ τοῦ δίνῃ δὲ 6 φοραῖς τὴν ἡμέραν κάθε τρεῖς ὥραις, καὶ τὴν ἡν φορὰν στὰς 10 τὸ βράδν, ἀφοῦ πρὶν τοῦ κάμει τὸ μπάνιο του, νὰ τὸ φρεσκοαλλάξουν μετὰ τὸ βραδνὸ μπάνιο καὶ νὰ τὸ βάλουν στὸ κρεβάτάκι του. Τὴν νύκτα ἂν ξυπνήσῃ νὰ τοῦ δώσουν μὲ τὸ κονταλάκι λίγο γλυκάνισο ἢ θερμοζάχαρη, καὶ θὰ ἀποκοιμηθῇ. Ποτὲ νὰ μὴ βάνῃ ἢ μάνα στὸ βυζί γιὰ νὰ ἀποκοιμηθῇ, θὰ τὸ πάρῃ συνήθεια καὶ θὰ ξυπνᾷ κάθε βράδν, ἐνῶ ἅμα τὸ συνειδήσουν ὅπως γράφω θὰ ξυπνᾷ εἰς τὰς 6 τὸ ἄλλο πρωτὶ, ἔτσι καὶ γιὰ τὴ μάνα εἶναι καλὸ καὶ γιὰ τὸ μικρὸ.

(ἀκολουθεῖ)

I. ΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

TACHYDROMEION

Δαν Ρ. Καρβελλᾷ Πειραιᾷ ἐτησίᾳ ἐλήφθη. Σὰς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς ὑπὲρ τῆς «Ἡοῦς» ἐνεργείας σας. — Δαν Γ. Ααλλοῦση, Κον Θ. Βετωράτον Πειραιᾷ. Ἐξάμηνος ἐλήφθη, θερμοῦς εὐχαριστοῦμεν. — Κον Α. Ζώνη ἐνταῦθα. Περιμένωμεν τὴν συνέχειαν. — Κον Ἄνδρ. Ἀθαύρην μὰς παρεξηγήσατε ἀδίκως. — Κον Χρ. Χιώτην ἐνταῦθα. Περιμένωμεν τὸ Μελόδραμα. — Κον Σπύρο Κανᾶν Σύρον. Σὰς ἐγράψαμεν ταχυδρομικῶς. — Κον Δ. Φραγκόπουλον Πάτρας. Περιμένωμεν τὸ ὑποσχθέν. — Κον Δ. Θεριανδὸν Κοίκεσι. Τὸ δημοσιεύομεν γιὰ τὸ ἐπίκαιρον, μὰ δὲ λέει τίποτε, νὰ μὴ μὰς στέλνετε παρόμοια ποιήματα. — Ἐφημερίδα «Ἑλληνική», Περιοδικὰ «Μπουκέτο», «Ζωή» «Μαθητικὴ Ἐνωσις» Ἀθήνας, θερμοῦς εὐχαριστοῦμεν. — Κον Ι. Τσαγκάρην Γενικὸν Πράκτορα ἐφημερίδων Ἀθήνας. Εὐχαριστοῦμεν δι' Ἐγκαίρον ἀπάντησιν.

Κον Πέτρον Στρούζαν Λιθακιά. θερμοῦς εὐχαριστίας διὰ τὰς ὑπὲρ τοῦ Περιοδικοῦ μας ἐνεργείας σας, οἱ κ. κ. Παῦλος Κάρπης, Ἀντώνιος Κόκλας καὶ Λουκίας διήλθον τοῦ γραφεῖοῦ μας καὶ ἐνεγράφησαν συνδρομηταί.

Τύποις: Κοντόρτωρα—Πελοῶδη

ΗΩΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἑσωτερικοῦ

Ἐτησίᾳ δραχ. 30

Ἑξάμηνος 15

Ἐξωτερικοῦ

Ἐτησίᾳ Φρ. Χρυσᾶ 15

Ἀμερικῆς Δολλάρια 3

Αἱ συνδρομαὶ προπληρώνονται

Πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων καὶ ἐπιστολῶν δέον ν' ἀπευθύνηται πρὸς τὸν κ. Ἀνδρέαν Ἴω. Ζῶντον Διευθυντὴν Περιοδικοῦ «Ἡὼς» Ζάκυνθον.

Γραφεῖον: Πλατεῖα Ἁγίου Νικολάου τῶν Γερόντων.
Τὰ χειρόγραφα δημοσιεύονται καὶ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἡ «ἩΩΣ» ἀναλαμβάνει τὴν δημοσίευσιν παντὸς εἶδους ΡΕΚΛΑΜΑΣ.

Διὰ τὰς Τραπεζὰς καὶ Δημόσια Γραφεῖα
Γίνεται ἔκπτωσης

Ἀφιχθεῖσα ἐξ Ἀθηνῶν ἡ Δεσποινὶς

ΜΑΡΙΚΑ Δ. ΒΥΘΟΥΛΚΑ

Ἐκόμισε πλουσίαν συλλογὴν ΜΟΝΕΛΩΝ διὰ τὴν ἐπι
τῆς ὁδοῦ «Ἀλεξάνδρου Ρώμα»

ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΠΙΛΩΝ
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ ΤΗΣ